„Sinna pead pühhapäwa pühhitsema," ütles Klaus halleda heälega. „Selle wasto olli temma teädes keige ennamiste patto teinud, sellepärrast waewas sesamma käsk tedda keige raskemine. Ta olli Jssanda sanna ja kulutamist pölganud, siis tulli Jssand nüüd waljo öppetusega temma jure temma maiasse. Agga sesamma öppetus, et kül keikile näitis hirmuks ollewad, ei olnud muud kui armastuse ja armo täht. Kristohwri palwet piddid Jummalast kuultud, ja temma ödde ja öemees Jssandale ommaks sama. Kui ei tahtnud armastusest tulla, siis piddid wäe kaupa tullema; nemmad ei sanud wasto seista otsani; nemmad piddid önsaks sama. — Ei wötta Jssand keiki inimesi sel wisil ennese pole tömbada; wahhest kopputab agga nisugguste tähtede ja öppetustega nende süddamete peäle. Sest neil on silmad, agga ei nä mitte, ja on körwad, agga ei kule mitte. „Ärge eksige mitte; Jummal ei anna ennast pilkada." Kohto päwal wöttab Jssand öölda: „Tagganege minnust, minna ei tunne teid mitte. „Siis ei aita egga kahhetsemine, egga kaebamine; siis ei hüa kellad ennam: Tulle, tulle! —

Jälle olli üks aasta möda läinud, Klaus ellas alles, agga sai käed pissut ligutada, ei jalgo



koggoniste mitte. Kellad hüüdsid; ta istus ukse ees, temma poeg Prits keige norema lapsega temma körwas, ja Kadrina teiste kolme lastega läks kirriko. Kristohw olli täis römo, et temma selts suremaks kaswanud; ja kui ta Klause peäle watis, wöttis ta ennast sega trööstida: on temma jallad kül alwatud, ommeti on südda ellawaks sanud. „Minna ja minne perre tahhame Jehowat tenida," seisis temma süddame sees. Ta kandis omma raskêt nuhtlust sure kannatusega; Kadrina ei sanud temmast kuulda pahhaid sanno, nenda kui enne; ta olli ikka tännalik ja hea temma wasto; ei wöinud sant olla ta wasto, temma hädda nähhes, egga julgenud kaebada ja tö ja waewa raskeks panna. Kül olli Kadrinal ennam murretseda kui enne, ta piddi töle minnema ja koddo weel öhto hilja keik töimetama; agga ta olli römus, Jssanda peäle lotes, ja pühhitses pühhapäwa römo ja kindla lotusega Jssandale. Klaus ei pühhitsenud mitte üksnes pühhapäwa, waid keik näddalt, ja teggi nüüd, mis ta enne teggemata jätnud. Temmal olli aega, ommad lapsed öppetada, nendega laulda ja palwet tehha. Waggad lapsed on Jummala önnistamine. Klaus ei sanud omma lastele paljo usi ridid murretseda, agga nemmad ei kiskunud ni paljo kui enne, ja ollid ikka puh-

Eesti Kirjanduse Seltsi Kalender 1859 , lk. 33